

81

Зап. ротмистър Д. Атанасов

/Софийска вечерна поща - брой 60, 21. февруари 1912/

СТРАНИЦИ ИЗ МАКЕДОНСКИТЕ ВЪСТАНИЯ

/Минимални македонски селници в София/

След първото македонско въстание, през 1895 година, офицерите взели участие в това въстание, бяха уволнени от служба, и събрани повечето в София, образуваха свой революционен кръжок. В противовес на този кръжок, който се смяташе като продължение на Кътаневия комитет, други македонски дейци, повечето теоретици, отколкото революционери по дело, во главе на Ризов, Ляпчев и пр. образуваха македонски комитет с председател генерал Николов. Комитетът на генерал Николов смяташе си от видни политически личности, освен това не споделяше възгледите на своите противници, нито искаше да се продължава революционната работа, но от голяма амбиция и за ефтинна слава искаха, в що би то не стало, те да бъдат начело на работите. Не само групата на офицерите революционери, но и дейците от вътре, бяха против тези теоретици на македонското дело. Кръжокът на офицерите революционери се ползваше с доверие на вътрешните дейци и те имаха упования в тяхната искреност и делова способност.

Ето защо отношенията между тях били близки и съгласното пълно.

Със скромните си средства, които офицерската група разполагаше тогава, помагаше на своите другари от вътрешността.

Дамян Груев и други дейци от вътрешността тайно бяха дошли да се срещнат с нашите другари и да разменят мисли за бъдещата им дейтелност..

В началото на м. февруари 1896 година, един ден надвечер

Другарите бяхме събрали на чина сира в "Червен дом", тогава в това здание, издето с сета изгубена на Ниткович. На другата сутрин ние седяхме изобщо, от които понася Е. Немодиков, Б. Са-
Сарафов, Т. Давидов, Писаренков и др.

Още не билик измили бирата си и един гарсон извика: Сарафов да излезе навн, защото го викат една селянин. След малко Сарафов се върна и каза да платим и излезем за разходка. Когато излезохме навн на улицата, взехме на тона място, където е сега вратата на арбонарския забинец на Кисов, съвсем близо един човек в македонски селски носии. Сарафов спомених ми предскази на "ангелската" селянин, с който много се разговарях със да го поканят. Когато дойде и моя ред и се пригласих да изминат селяните, водира познат моя отар прикна и сръбски Гоце Делчев.

Далъ да го пригърна и разсълзаванъ, но Долгов ссознаниа при-
телики рвнати ми, даде ми знакъ да не давамъ свобода на нощно
чувство.

Цялата компания и Делчев о нас, стигнахме до се довиходим до
Борисовата градина. Делчев срещна и познаваше по пътя много
от своите другари от Военното училище, сега офицери, много обаче
визой не бяхме познали. По адрес на визой, много познавах
много блязо до него, той пукаше и по визой пътя, сипеша се учи
лицната си облекча.

След като престоял десетина дни в столицата, Дюлчев решил да се завърне в Македония, където бил учител. Прес крамо на своето престояване, той купил със средствата какво донесе от вътре и с този парко от биле джугарето му дядоко, като- ризи необходими за нуждите на селскостопанската в местния район.

По решението на всички другари на 12 февруари 1998 година
се търбуване да предприеме специален революционер до гр. Костенци

Рано сутринта в този ден с един фаятон пълен с купените материали и при един ужасен студ, тръгнахме от София с намерението вечерта да пристигнем в Кюстендил. Когато бяхме още при Владая почва да вали силен сняг, след няколко часа новия сняг заедно със стария образува голям пласт и не само пътуването беше вече трудно, но и пътя мъчно можеше да се разпознава! Недастното беше още по-голямо обаче когато Гоце Делчев почна да усеща самрболем в корема. Болките бяха толкова ужасни, дето той плачеше и се свиваше като дете. Завих го добре, даже и му предложих и моя пинел, който той не прие за да не настинат аз.

В Радомир увещавах Делчева да останем и да прекъсваме, за да му премината болките, обаче твърдия и непоколебим апостол под никакъв ~~придобит~~ начин не се съгласяваше, той настоя да продължим пътя за Кюстендил, дето ни чакаха хора, предизвестени за нашето пристигане.

Положението на болестта му от Радомир до Кюстендил още повече се влоши, освен това снегът продължаваше да вали със същата сила, а със свечеряването и студът ставаше по-остър.

След големи и дълги мъчения на другаря Делчев ние наближихме гр. Кюстендил, когато вече беше се мръзнало.

Вън от града ни посрещна едно лице, с което Делчев ме запозна, той се казваше И. Зографов.

Настанихме се в един хотел, в една добра стая, удобна и топла, дето след 1-2 часа почивка Делчев оздраве и беше напълно бодр. Както в София, така и в хотела Делчев минаваше под името "Ахил", този псевдоним той си запази до края на своя живот. След дружно престояване в Кюстендил, ние се раз

дължаме, Делчев замина с материалите си
за Македония при най-голям студ, а аз за Дупница на
гости на старите македонски войводи.